

Les assignatures pendents del govern de l'Estat

Al ministre de Treball, Joaquín Almunia, no li ha agradat la defensa que els sindicalistes d'UGT han fet al Congrés dels Diputats de la Llei de Llibertat Sindical. Als sindicalistes del PSOE, no els agrada la Llei de Reforma per a la Funció Pública que ha preparat el ministre de la Presidència Javier Moscoso. A Nicolás Redondo, no li va fer gens de gràcia que Felipe González el Primer de Maig defensés, davant els treballadors bilbaïns, la flexibilitat en la contractació laboral, que per a Almunia és una peça legislativa fonamental en l'intent que els empresaris, amb menys risc, creen alguns llocs de treball.

Es veia que, amb el govern socialista, la UGT no tindria massa coses a dir. S'ha confirmat en diverses ocasions que sobre la central sindical primaven interessos de partit, però ha arribat un moment en què el xerric de les dents s'ha fet més notori. Alguns ugetistes no accepten dur al Parlament lleis de caire socialdemòcrata. Per als membres de l'executiu és incomprendible que es contesten projectes amb els quals es pretén de modificar substancialment, però sense que per això s'hagen de produir moviments sísmics, lleis obsoletes. És aquest el cas, per exemple, de la reforma de la funció pública en la qual, en definitiva, per a la dreta, tot el rovell de l'ou rau en la uni-

Felipe González i Alfonso Guerra tenen en l'OTAN i la creació de llocs de treball molts problemes a resoldre / Arzu

ficació de cossos i escales, i, per a l'esquerra —Comissions Obreres—, es tracta d'un error històric. UGT, en aquest cas, ja ha dit que la llei és vaga i incompleta.

Allò que costa més de pair a Felipe González i al seu govern és la baralla familiar que ha començat a créixer, i no sols des de la branca sindical.

El cànon dels convenis col·lectius i la prolongació a quatre anys dels sindicalistes que havien estat escollits per a dos, han estat els moments claus de la Llei de Llibertat Sindical, que el grup parlamentari socialista no ha sabut vendre al Congrés ni als mitjans de comunicació. Almunia es dedica ara, en menjars restringits, a explicar la reforma de l'Estatut dels Treballadors, perquè es pugui entendre que sempre serà preferible oferir contractes temporals

que l'atur indefinit. Que és aquesta, justament, la intenció del ministre de Treball quan flexibilitza encara més la contractació. L'esperança és que, per mitjà d'aquesta nova porta oberta, aquells qui mai no han tingut un treball arribaran a tenir-ne, per bé que siga només per a, posteriorment, mostrar en el currículum una mínima experiència.

I el PSOE encara ha de carregar amb allò dels 800.000 llocs de treball i, encara més, amb la qüestió de l'OTAN. Per a cobrir aquests dos nuclis fonamentals del programa electoral, el govern té al davant més de dos anys de legislatura. En la millora de la situació del treball encara hi ha qui confia. Pel que fa al segon tema, per a fixar les posicions respecte a l'OTAN, l'executiu es conforma amb la intenció de no establir-ne la data del referèndum.

Una constant de l'actual govern ha estat no anunciar el «dia D» d'alguna de les operacions més importants. Manuel Fraga, que ha iniciat l'atac frontal al govern, justament quan dins del seu partit es perfilava amb insistència l'expectativa de futur anomenada Ferrer Salat, volgué saber la setmana passada dates per al tema de l'OTAN. Felipe González, com diuen els vells cronistes taurins, resolgué l'envestida amb una llarga *canviada*. El grup majoritari de l'oposició, des del dia que Felipe González anuncià el propòsit de regular la televisió privada, no ha deixat de demanar-ne els detalls i la data. Els socialistes del Congrés tampoc no han estat explícits a l'hora d'assenyalar programes d'actuació en aquest sentit.

González reafirma que el seu govern no dirà quan i com sobre l'OTAN fins que no considere que ha arribat el moment idoni. I té raó quan indica que aquesta és una de les prerrogatives de l'executiu, i més quan gaudeix d'una gran majoria parlamentària. Les respostes que esperen els conservadors probablement començaran a prendre forma a finals d'any, quan el PSOE celebre el seu congrés. Per a Felipe González, un congrés partidari de les seues tesis té, en aquesta ocasió, una transcendència singular. Els qui hi discrepen tindran allí la gran oportunitat per a manifestar-se, i el perill no consistirà només en la sempre postergada Esquerra Socialista, sinó probablement en els qui defensen, sense fe, les lleis del govern i en els qui consideren que la seua acció sindical ha estat i és massa tamisada.